

VOORPROEFJE

WERKELIJKHEID. VERBEELDING. WAANZIN?

RUIS

LYDIA VAN HOUTEN

THRILLER ^ KABOOK

Ga naar www.kabook.nl;
www.facebook.com/kabookpublishing;
www.twitter.com/kabookuitgevers

© Lydia van Houten
© 2019 Kabook Uitgevers
Omslagontwerp: Albadoro Publishing
Foto auteur: Elly Elshof

Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur of de uitgever.

Ontvang informatie over de nieuwste titels op;
www.kabook.nl en ontvang speciale aanbiedingen,
kortingsacties, en maak kans op fantastische prijzen!
Blijf op de hoogte en like ons op facebook.

www.kabook.nl
www.lydiavanhouten.nl

 Kabook UITGEVERS

Lydia van Houten

R U I S

 KABOOK
uitgevers

"De geneeskunde heeft zo'n enorme ontwikkeling doorgemaakt, dat er nagenoeg geen gezond mens meer is." - Aldous Huxley

Deel een

S C H E M E R I N G

Reality is only a Rorschach ink-blot, you know...

Alan Watts

Het bloed stroomde over de houten plank, bordeauxrood en dik als stroop. Ik zette de punt van het mes dieper in het vlees, tot druppels uit alle openingen naar buiten sijpelden. Vanuit mijn ooghoek zag ik ze weer: twee schimmen bewogen zich achter me langs.

‘Nee,’ fluisterde ik. ‘Vergeet ze, Mikayla. Vergeet ze.’

Het ging niet. *Je ziet ze niet... Je ziet ze niet. Je kunt niet zien wat er niet is!* Het waren hallucinaties, volgens mijn dokter dan. Mij leken het levensechte herinneringen. Vluchtige beelden en schimmen van een tienermeisje - ze leek me een jaar of zestien - en een kleine jongen, die door dit houten huis renden. Ik had het idee dat de schimmen belangrijk voor me waren.

Het mes gleed soepel door het vlees op de plank. De beheerste beweging gaf me een vreemde voldoening. Dit was iets waar ik wel controle over had, iets wat precies deed wat ik wilde.

Je kunt niet zien wat er niet is, spookte het door me heen. *Negeer het, zoals David zegt.*

De pijn die door mijn hoofd trok was als een zwerm wespen, die allemaal op dezelfde plek in mijn nek leken te steken en een sneeuwbeeld van stippen voor mijn ogen veroorzaakte, waardoor ik niets scherp zag.

Ik liet het mes uit mijn handen vallen. Kreunend voelde ik aan het plekje vlak boven mijn nek. De hechtingen trokken aan mijn hoofdhuid. *Het zit vast, Mikayla. Er zijn geen draadjes meer.* Toch krabde ik aan het deel van het litteken waar ik nog draadjes meende te voelen.

Ik balde mijn vuist en hield mijn adem in. De pijn kwam in golven, dan vlakke die even af en het volgende moment werd het meer en meer. Uiteindelijk ebde de intense kramp weg, en was er alleen het onaangename gevoel van een hoofd vol watten, dat samen met de zeurderige pijn mijn trouwe bondgenoot was geworden. Ik moest ermee leren leven, en dat deed ik ook.

Een schaduw bewoog zich razendsnel achter me vandaan en verdween in de muur toen ik me ernaar omdraaide.

‘Hallo?’ fluisterde ik.

Je kunt niet zien wat er niet is...

Bevend pakte ik het mes op en plaatste het boven het half aangesneden vlees dat voor me lag. Systematisch sneed ik nieuwe lijnen, tot ik kalmeerde.

De kruidige geur van bouillon vulde de keuken. Scherpe tinten rozemarijn, laurier en peper prikten in mijn neus. Een pan op het vuur pruttelde en rookwolken walmden condens tegen de ramen, waardoor het sneeuwlandschap erachter verdween.

Daar was hij weer, een schaduw. Deze keer werd er meteen daarna op het raam getikt.

Ik draaide me tegen het raam aan en veegde de condens weg.
Er is niemand. Rustig blijven. Gewoon even buiten kijken, dan zie je dat er niets is om bang voor te zijn.

Ik trok het schort van me af en met het mes stevig in mijn handen opende ik de voordeur, naar het einde van de bewoonde wereld. Ik tuurde naar de ondergaande zon in het grote wateroppervlak, vlak achter het huis. ‘Hallo? Is daar iemand?’

Een echo van mijn stem antwoordde in de verte. Er viel sneeuw van een tak, achter me ratelde het deksel van de pan met soep, verder was er geen geluid. Toch voelde ik brandende ogen op mij gericht.

En ik had gelijk, daar was het! Het gehuil van de wolf.

‘Ik heb niets voor je. Ga weg. *Ksst.*’

Net toen ik de deur wilde sluiten, reed er een auto mijn oprit op. Mijn ademhaling schoot omhoog. Nerveus streek ik mijn haren glad en toverde mijn vriendelijkste glimlach tevoorschijn toen een oude man uitstapte.

‘Wachtte je me op? Met een mes?’ riep hij me toe.

‘Nee. Ja, dokter Steward.’ Ik beet op mijn lip.

‘Hoe vaak moet ik nog zeggen dat je me Fred mag noemen? Na alles wat we samen hebben doorstaan.’

Ik huiverde, maar liet de geforceerde glimlach niet los. Deze man had iets slangachtigs, iets listigs. Ik draaide ongemakkelijk mijn blik weg toen hij dichterbij kwam.

‘Mag ik niet binnenkomen?’

‘O... ja, n-natuurlijk.’ Meteen deed ik een stap opzij.

‘Fijn. Dank je.’

Ik sjokte achter hem aan. Hij nam alle tijd om zijn jas en bontmuts af te nemen. Hij knikte naar de pruttelende pan, mompelde iets onverstaanbaars, keek me onderzoekend aan en ging toen pas op de bank zitten, met zijn muts en jas nog in zijn hand. 'Dus, alles gaat goed hier?'

Ik knikte, onzeker of ik hem iets aan moest bieden. Wat dronk dokter Fred ook alweer? Iets met Jack erin. Ik probeerde het me te herinneren, maar ik wist het niet meer.

'Heb je over mijn vraag nagedacht?' Hij tikte op de lege plek naast zich.

Ik slofte ernaartoe, en streek mijn rok glad toen ik de warmte van zijn lichaam tegen me aan voelde.

Hij ademde zwaar en rook naar een vreemde mengeling van antiseptische zeep en alcohol.

'Ik heb erover nagedacht, eh, Fred,' zei ik zacht. 'M-maar ik denk niet dat het i-iets voor me is.'

'Waarom niet? Volgens David kun je het aan. Het zal goed voor je zijn. Je kunt je niet eeuwig opsluiten in huis. Wat wil je anders doen?'

'Geen idee.'

Dat was waar. Ik had er echt niet over nagedacht.

'Die instelling is niet goed. Ik zal je zeggen hoe de zaken ervoor staan. Eind deze maand stopt je uitkering. We hebben besloten dat je gewoon kunt werken voor je geld. Dan kom ik speciaal hiernaartoe om je een baan aan te bieden en dan zeg je dat je niet wilt?'

'Sorry,' mompelde ik.

‘Heb ik je niet geholpen toen je het nodig had? Je doet gewoon iets terug voor de gemeenschap. Wil je anders eerst beginnen met administratie? Dat gaat toch wel lukken?’ Hij opende zijn armen en keek me aan met een ondeugende blik.

Een siddering gleed over mijn ruggengraat toen ik zijn armen om me heen voelde en hij me naar zich toe trok. Zijn verstikkende warmte maakte me misselijk.

‘Anders weet je wat je moet doen.’

Nog voor hij bij de rits van zijn broek kon komen, wurmde ik me los en sprong van de bank.

‘Goed dan.’ Hij stond langzaam op en zette zijn muts op zijn hoofd. Hij duwde hem naar beneden tot alleen zijn kleine ogen er nog onderuit kwamen. ‘Morgen haalt je nieuwe buurman je op.’

‘Nieuwe buurman?’

‘Ben je vergeten dat dokter David Cameron naast je is komen wonen?’

‘J’nee.’ Ik knikte en haalde daarna mijn schouders op.

‘Je bent erg in de war vandaag.’

‘Het is...’

‘Alles komt goed. Geef het tijd. Je bent goed bezig. Je kookt alweer en het ruikt ook nog eens goed. Als dat al gaat, lukt papierwerk zeker.’

Ik voelde de mist in mijn hoofd opkomen en greep de hoek van de bank vast. Even sloot ik mijn ogen.

‘Gaat het?’

‘Ik-ik weet het niet, eh, Fred.’ Ik stond wankelend op en liep achter hem aan naar de deur.

‘Vertel me alles.’

Dat wilde ik helemaal niet, maar als vanzelf bewogen mijn lippen. 'Ik zit vast in een droom. Er klopt iets niet. Ik zie dingen die er niet zijn. Net echt. Ze lopen door het huis. Schimmen, schaduwen, van een kleine jongen en...'

De dokter lachte kort en ingehouden en hief zijn hand. 'Rustig. Je weet dat het allemaal onzin is, een overblijfsel van de operatie. Nachtmerries en hallucinaties. David heeft het daarover met je gehad. Daarom moet je die pillen blijven slikken.'

'Ja, ja, natuurlijk.' Ik starde naar mijn schoenen.

'Het is ook niet niks wat je hebt meegemaakt, dat snap je toch wel? Je had uitzonderlijk veel geluk.'

Ik knikte naar de vloer.

'Toen we je vonden - beneden in dat ravijn, half bevroren - dachten we dat je nooit meer wakker zou worden. Al die weken in coma, weet je hoeveel moeite ik heb gedaan om te voorkomen dat ze de beademing uit zouden zetten?'

'Ik ben je dankbaar,' fluisterde ik.

'Zonder mij was je er niet meer geweest. Je hebt alles aan mij te danken. Wees blij dat we zo veel expertise in huis hebben in Rocky Roads. Toon eens wat meer dankbaarheid.'

Ik voelde het litteken op mijn schedel weer trekken.

'Ben ik, F-Fred,' stamelde ik bijna willoos.

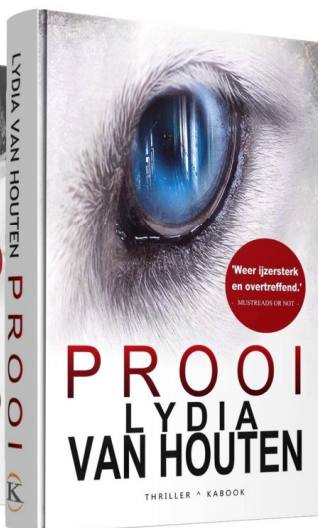
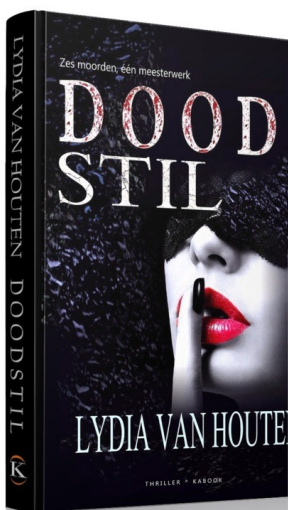
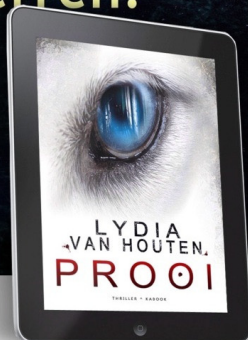
Hij heeft gelijk. Ik moet dankbaar zijn. Dankbaar! Toon je dankbaarheid.

'Ja, ik ben dankbaar.' Gedachteloos maakte ik het bovenste knoopje van mijn blouse los.

OOK VAN LYDIA VAN HOUTEN

"Absoluut een dikke, vette,
werverdiende 5 sterren!"

- CISZ STRASTERS
THE BOOKBABE

KIJK OOK OP : WWW.LYDIAVANHOUTEN.NL

EN OP: WWW.KABOOK.NL

Gedreven door nachtmerries en een niet te stillen hoofdpijn leidt Mikayla Jackson een teruggetrokken leven in Canada. Ze is haar herinneringen kwijt en wordt dagelijks achtervolgd door waanbeelden. De geheimzinnige bewoners van Rocky Roads lijken haar allemaal te willen helpen, maar Mikayla blijft het gevoel houden dat er iets niet klopt. Langzaam wordt het haar duidelijk dat het gigantische ziekenhuis Westwood een gruwelijke waarheid verborgen houdt.

Lydia van Houten (Amsterdam, 1972) is een succesvolle Nederlandse schrijfster van thrillers. Met haar filmische beschrijvingen, onverwachte plotwendingen en duistere schrijfstijl, weet ze een almaar groeiende schare fans te boeien.

'Lydia van Houten schrijft beeldend; ze is in staat de lezer tot het eind te boeien!'

- NBD Biblion

'Van Houten is zeker een schrijfster die je in de gaten moet houden!'

- Bol.com Lees Magazine

ISBN 978-90-826861-3-5

9 789082 686135 >

THRILLER ^ K A B O O K
www.kabook.nl